

forbindelse blandt andet foreslået, at politiet skal underrette socialforvaltningen i parternes bopælskommune om bortvisningen.

Udvalget har endvidere overvejet, om der bør indføres en ordning med beskikkelse af advokat for den forurettede. Udvalget har imidlertid ikke fundet grundlag for, at der indføres en almindelig ordning med advokatbeskikkelse for forurettede i sager om bortvisning, idet forurettedes behov for sagkyndig bistand blandt andet vil kunne dækkes dels ved en særlig målrettet indsats fra de relevante sociale myndigheder, dels ved benyttelse af de eksisterende muligheder for retshjælp og fri proces. Hertil kommer, at den forurettede som udgangspunkt ikke vil være direkte inddraget i processen ved retten. Hvor denne forudsætning ikke holder stik, fordi der undtagelsesvis bliver tale om afhøring af forurettede for retten, bør der efter udvalgets opfattelse dog være mulighed for advokatbeskikkelse. For advokaten bør gælde lignende regler som for advokater, der beskikkes for forurettede i straffesager, jf. retsplejelovens §§ 741 c - e.

Udvalget har endvidere peget på, at der i en række tilfælde sideløbende med bortvisningssagen vil skulle behandles en straffesag mod den krænkende part. Når der i sådanne tilfælde efter reglerne i retsplejelovens kapitel 66 a beskikkes advokat for den forurettede i straffesagen, forudsættes det, at bistandsadvokaten også vil have mulighed for at yde forurettede en vis bistand i forbindelse med behandlingen af bortvisningssagen, herunder deltage i afhøringer af forurettede hos politiet, der naturligt vil tage sigte på begge sager. I tilfælde af afhøring i retten vil det således være unødvendigt at foretage særskilt beskikkelse i relation til bortvisningssagen.

Udvalget har endelig overvejet spørgsmålet om forurettedes eventuelle partsstilling i bortvisningssager.

Udvalget har ikke fundet, at der er grundlag for at tillægge forurettede, dvs. helt typisk den krænkende parts ægtefælle eller samlever, adgang til at indbringe politimesterens afslag med hensyn til bortvisning for retten, heller ikke selv om afgørelsen er truffet efter en udtrykkelig anmodning om bortvisning fra forurettedes side. Den forurettede må således være henvist til at klage over politimesterens afgørelse til statsadvokaten efter reglerne om administrativ rekurs.

Træffer politimesteren afgørelse om bortvisning i tilfælde, hvor den forurettede part ikke har anmodet om bortvisning, må det antages, at den forurettede part reelt er indforstået med bortvisningen. Skulle dette undtagelsesvis ikke være tilfældet, kan det tænkes, at den pågældende ønsker at tilslutte sig den bortvistes indbringelse af sagen for retten og en eventuel senere

appel af afgørelsen. Noget lignende kan også tænkes at forekomme med hensyn til den krænkende parts ægtefælle eller samlever i sager om overgreb mod børn. I sådanne – formentlig ganske sjældne – tilfælde må det efter udvalgets opfattelse forudsættes, at der i fornødent omfang vil blive givet den pågældende lejlighed til at udtale sig og redegøre for sine synspunkter under sagens behandling for retten.

Udvalget har endelig peget på, at der på samme måde som med hensyn til den bortviste bør udarbejdes en vejledning om den forurettedes retsstilling. Vejledningen udleveres til den forurettede.

Der henvises til betænkningens side 120-123.

4.5.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets overvejelser om forurettedes retsstilling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast. Der henvises til lovforslagets § 8, stk. 2, samt bemærkningerne hertil

Justitsministeriet vil vurdere behovet for udarbejdelse af en vejledning til den forurettede om dennes retsstilling i lyset af de praktiske erfaringer med anvendelsen af ordningen.

4.6. Overtrædelse af afgørelser om bortvisning mv.

4.6.1. Strafferetsplejeudvalgets overvejelser

Strafferetsplejeudvalget har anført, at bortvisning vil have karakter af et strafsanktioneret forbud mod at opholde sig i den fælles bolig, og udvalget har derfor overvejet den nærmere udformning af en regel om straf for overtrædelse af bortvisning.

Vedrørende strafferammen har udvalget lagt vægt på, at bortvisning tager sigte på væsentligt grovere krænkelser end tilhold i almindelighed, og at en regel om straf bør tilsigte at udgøre et effektivt værn mod nye overgreb. På den baggrund bør der efter udvalgets opfattelse i givet fald ikke fastsættes en strafferamme, der er lavere end den, der gælder for overtrædelse af et polititilhold. Endvidere peger udvalget på, at det vil være hensigtsmæssigt, at maksimum sættes så højt, at der vil være mulighed for varetægtsfængsling, dvs. ikke under 1 år og 6 måneder, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1.

Udvalget har på den baggrund foreslået, at strafferammen for overtrædelse af en afgørelse om bortvisning fastsættes til bøde eller fængsel indtil 2 år.

Det subjektive tilregnelseskrav bør efter udvalgets opfattelse være forsæt ligesom efter straffelovens § 265 om tilhold.